

# РЕШЕНИЕ

№ 6404

гр. София, 17.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в**  
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8097** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Горна баня, [улица], чрез адв. П. К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 5, ап. 17, срещу Решение № ПИ-210/07.07.2025 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № С250022125-0197592/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТД на НАП С., като издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и при допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се аргументи, че от една страна, не е установено изпълнителното основание на публичните задължения, което не било посочено нито в оспорваното решение, нито в потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител, а от друга страна – същите били погасени по давност към датата на издаване на разпореждането, съответно не подлежат на принудително изпълнение. Иска се отмяната на Решение № ПИ-210/07.07.2025 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № С250022125-0197592/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е извършено разпределение на сума в размер на 830,03 лева. Претендира разноски по делото.

Жалбоподателят не се явява и не се представлява в проведено открито съдебно заседание по

делото. Поддържа жалбата чрез писмена молба от адв. П. К. от 20.01.2026 г. /неподписана от пълномощника/, с която заявява, че поради служебна ангажираност е възможно да не успее да се яви в съдебно заседание по делото, насрочено за 20.01.2026 г. Иска се уважаване на жалбата.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., се представлява по делото от процесуален представител – юрк. К., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Счита, че решението на директора на ТД на НАП С. е законосъобразно със съображения, изложени в самото решение относно законосъобразността на оспореното разпореждане на публичния изпълнител. Сочи се, че разпореждането, с което е разгледано възражение за изтекла погасителна давност, е предмет на друго производство. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в производството и не дава становище по жалбата.

Административен съд София-град, като съобрази наведените в жалбата доводи и приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

В ТД на НАП С. срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело № 22140007874 от 2014 г. за принудително събиране на публични задължения.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С250022-22-0055367/22.05.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С. - В. К., по посоченото изпълнително дело на В. С. е наложен запор върху вземане от трето задължено лице – работодател – „СОФ Кънект“ АД, с ЕИК:[ЕИК], представляващо трудовото му възнаграждение, за сумата от 45 954,30 лв.

На 06.06.2025 г. от трето задължено лице - работодател, при когото е наложен запор на трудовото възнаграждение, е постъпило плащане в размер на 830.03 лв. /осемстотин и тридесет лева и три стотинки/.

С разпореждане за присъединяване на публични вземания изх. № С-170022-105-0118201/21.06.2017 г. и изх. № С-160022-105-0127781/11.10.2016 г., издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП С., са присъединени към изпълнителното дело задължения по издаден Ревизионен акт (РА) № Р-22221816005475-091-001/19.04.2017 г. за данък върху добавената стойност по ЗДДС за период от 01.12.2014 г. до 31.12.2014 г., както и за ДОО и УПФ по декларация-образец 6 за периоди от 01.12.2014 г. до 31.03.2015 г.

С разпореждане изх. № С250022-[ЕГН]/13.06.2025 г. за разпределение на плащането от 830.03 г. лв. са погасени публични вземания - главници, както следва: за ДОО и УПФ по декларация-образец 6 за периоди 01.12.2014 г. - 31.12.2024 г., 01.01.2015 - 31.01.2015 г., 01.02.2015 - 28.02.2015 г., 01.03.2015 г. – 31.03.2015 г., и за данък върху добавената стойност по ЗДДС, установен с Ревизионен акт № Р-22221816005475-091-001/19.04.2017 г., за период 01.12.2014 г. - 31.12.2014 г.

Публичният изпълнител е разгледал възражение за изтекла погасителна давност с вх. № С250022-000-0343394/12.06.2025 г., подадено от жалбоподателя, и с Разпореждане с изх. № С250022-137-0003709/19.06.2025 г. е прекратил принудителното събиране на част от публичните вземания. В неуважената част същото е обжалвано по реда на чл. 266 и сл. от ДОПК, във връзка с което е издадено Решение ПИ-230/16.07.2025 г. от директора на ТД на НАП С., което от своя страна е обжалвано по съдебен ред, като в резултат от служебна проверка в деловодната система на АССГ се установи, че е образувано адм. дело № 8098/2025 г. Предвид изложеното законосъобразността на този акт, както и на потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител не е предмет на контрол в настоящото производство.

По настоящото дело се оспорва Разпореждане с изх. № С250022-125-0197592/13.06.2025 г., с

което по изпълнителното дело е извършено разпределение на постъпила сума от трудово възнаграждение в размер на 830.03 лв. за погасяване на горепосочените задължения за ДОО и УПФ по декларация-образец 6 за периоди 01.12.2014 г. - 31.12.2024 г., 01.01.2015 - 31.01.2015 г., 01.02.2015 - 28.02.2015 г., 01.03.2015 г. – 31.03.2015 г., и за данък върху добавената стойност по ЗДДС, установен с Ревизионен акт № Р-22221816005475-091-001/19.04.2017 г., за период 01.12.2014 г. - 31.12.2014 г.

Разпореждането е оспорено от В. С. по административен ред пред директора на ТД на НАП С., който се е произнесъл с Решение № ПИ-210/07.07.2025 г., с което е оставил жалбата без уважение като неоснователна. Позовавайки се на чл. 169, ал. 8 от ДОПК, във вр. с чл. 219, ал. 1 от ДОПК, административният орган е приел, че в случая е спазен редът за погасяване на публични вземания, като са погасени съразмерно задължения за данъци и осигурителни вноски, в които са включени само главници. В решението на органа неправилно са посочени периодите, за които се погасяват задължения за ДДС по РА, а именно – за период от 01.12.2012 г. до 31.12.2015 г. Видно от процесното разпореждане, което е било предмет на контрол, с него е разпределена сума за погасяване на задължения по РА за ДДС за период 01.12.2014 г. – 31.12.2014 г. Поради изложеното съдът намира, че е допусната техническа грешка в мотивите на решението на директора на ТД на НАП С..

Срещу така постановеното решение е подадена жалба на 22.07.2025 г. от В. С. пред АССГ, във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 268, ал. 1 от ДОПК, в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението пред административния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника в 7-дневен срок от съобщението. Следователно решението на директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата срещу изпълнителното действие, подлежи на обжалване по съдебен ред в 7-дневен срок. В настоящия случай жалбата е подадена в посочения срок, считано от съобщаване на решението на длъжника на 15.07.2025 г., видно от представено удостоверение за извършено връчване по електронен път, от лице с право и интерес от оспорване на неблагоприятен за него административен акт, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото предмет на спор между страните е законосъобразността на разпореждане на публичния изпълнител, с което е извършено разпределение на постъпила сума за погасяване на установени публични задължения на жалбоподателя В. С. за периоди м. 12.2014 г. за ДДС и за периоди от м. 12.2014 г. до м. 03.2015 г. за ДОО и за УПФ.

Съгласно чл. 163, ал. 3 от ДОПК, публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго.

По делото е представена Заповед № 2913/13.09.2018 г. на директора на ТД на НАП С. за преназначаване на длъжност главен публичен изпълнител на В. К., считано от 14.09.2018 г., от която се установява, че процесното разпореждане за разпределение е издадено от компетентен административен орган.

С оглед правилата на ДОПК за териториална компетентност – чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, компетентен да разгледа жалбата срещу действия на публичен изпълнител в случая с оглед постоянния адрес на длъжника е директорът на ТД на НАП С..

Предвид изложеното Разпореждане с изх. № С250022-125-0197592/13.06.2025 г. и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С. са издадени от компетентни административни органи. Спазена е писмената форма за издаването им, като са изложени

фактически и правни основания за това. Не се установяват допуснати съществени процесуални нарушения, които да рефлектират върху материалната законосъобразност на акта или на правата на задълженото лице.

По материалната законосъобразност:

С оспореното разпореждане за разпределение са погасени публични вземания с посочени в същото изпълнителни титули, както следва: по декларации обр. 6 – за ДОО и УПФ за периоди от м.12.2014 г. до м. 03.2015 г. /вкл./, и по РА № Р-22221816005475-091-001/19.04.2017 г. – за ДДС за период м. 12.2014 г., като са погасени само главниците по съответните задължения.

В тази връзка неоснователни са възраженията, изложени в жалбата, че липсват данни за основанийето на започналото принудително изпълнение, както и за задълженията, които подлежат на изпълнение. Подлежащите на принудително изпълнение задължения са присъединени към изпълнителното дело с разпореждания на публичния изпълнител, като са установени и техните изпълнителни титули, а именно – влязъл в сила РА и подадени от лицето декларации за установяване на публични вземания.

По силата на разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК задълженията за данъци и осигурителни вноски, както и лихвите върху тях са публични държавни вземания.

На основание чл. 169, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски. Съгласно разпоредбата на ал. 2 от с.з., при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Съгласно чл. 169, ал. 8 от ДОПК, след образуване на изпълнителното дело ал. 3, За, Зб, 4, 5 и 6 не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви. Следователно в настоящия случай възможност за избор при реда за погасяване на задълженията за жалбоподателя не съществува поради започналото принудително изпълнение.

Разпоредбите на чл. 219 от ДОПК регламентира реда на погасяване на публични вземания в хода на принудително изпълнение при конкуренция между вземания, когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване. Конкуренцията между задълженията е преодоляна, като постъпленията до изчерпването им се разпределят в следния ред: 1. за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски - съразмерно; 2. за други публични задължения, които постъпват направо в държавния и/или местния бюджет - съразмерно; 3. за други публични вземания - съразмерно. Законодателят е предвидил привилегии при конкуренция на публични вземания, обособени в три групи, като на първо място се погасяват вземанията, включени в първа група – за данъчни, митнически задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски. Едва след това и при наличие на остатък от постъпилото плащане се пристъпва към погасяване на вземания от втората група, съответно при наличие на остатък на сума след това – се погасяват вземанията и от третата група.

Предвид изложеното задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски имат предимство пред останалите публични вземания. Независимо от прилаганите способности или от реда, по който се събират тези вземания, за данъчните, митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски постъпленията до изчерпването им се разпределят съразмерно.

Съобразно посочените норми – чл. 219, ал. 1 ДОПК, във връзка с чл. 169, ал. 8 от ДОПК, при наличие на разнородни вземания с постъпленията в изпълнителното производство съразмерно се погасяват първо разноските, след което всички главници и накрая лихвите. В случая са погасени с

направеното разпределение само главниците на посочените в него задължения на жалбоподателя съразмерно, поради което съдът намира, че е спазен редът за погасяването им.

Във връзка с направеното възражение за изтекла погасителна давност настоящият състав намира следното:

Изтичането на погасителната давност е способ за погасяване на публични задължения по силата на чл. 168, т. 3 от ДОПК.

На основание чл. 171, ал. 1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според чл. 171, ал. 2 ДОПК с изтичането на 10 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па. В настоящия случай не се установява някое от посочените в последната норма обстоятелства.

На основание чл. 172, ал. 2 ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, а според ал. 3 – от прекъсването на давността започва да тече нова давност. В случая по отношение на задълженията за ДДС, установени с РА от 19.04.2017 г., давността е прекъсната от датата на издаването му, след което е започнала да тече нова 5 – годишна давност. Същите са за период м. 12.2014 г. и към момента на прекъсване на давността същата не е изтекла. По отношение на задълженията за осигурителни вноски за период м. 12.2014 г., м. 01 – м. 03.2015 г. давността е прекъсната с налагане на обезпечителни мерки. В случая с налагане на възбрана на 12.10.2018 г., което представлява действие по принудително изпълнение, давността е прекъсната и считано от тази дата тече нова 5-годишна давност.

Едновременно с това давността е спряна по отношение на всички горепосочени вземания на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК с налагането на обезпечителни мерки, както следва: с ПНОМ с изх. № С180022-022-0076001/11.10.2018 г., с което е наложена възбрана върху недвижим имот, и с ПНОМ с изх. № С250022-022-0055367/22.05.2025 г., с което е наложен запор върху вземане на длъжника от трето лице - работодател.

Последните са произвели предвидения в закона ефект на спиране на давността, поради което срокът по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не се явява изтекъл. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то следва да се приеме, че давността е спряла да тече. В този смисъл към настоящия момент не е изтекъл срокът по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

Не е изтекъл и срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК, който е преценен към датата на издаване на процесното разпореждане за разпределение, с което е извършено погасяване чрез принудително изпълнение на публичните задължения, посочени в него.

Предвид гореизложеното и като установи, че оспорваният акт е издаден от компетентен орган, в съответствие с приложимия материален и процесуален закон, настоящият състав счита процесната жалба за неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

С оглед изхода от спора и изрично заявеното в тази връзка искане от процесуалния представител на ответника за заплащане на разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение за осъщественото по делото процесуално

представителство от юрисконсулт в минимален размер от 102,26 евро /или 200,00 лева/, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл. 37 от Закона за правната помощ.

При така изложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Горна баня, [улица], срещу Решение № ПИ-210/07.07.2025 г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № С250022-125-0197592/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

**ОСЪЖДА** В. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Горна баня, [улица], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място] сумата в размер на 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест цента/, или 200,00 /двеста/ лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: